

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ ဌာပနာ၊ ဝဇ္ဇ ဌာပနာ

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/maharsarpaypublishing
www.maharsarpay.com

ထုတ်ဝေခြင်း	ပထမအကြိမ် နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၂၄ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၅၀၀
မျက်နှာပိုးပန်းချီ	ထွန်းအောင်
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သိမ့်သူစိုး (၀၁၂၈၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင်းမိုးမိုး(နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆ အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
စာစစ်	ချစ်ခိုင်စံ
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ အမှတ်-၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သာယာဝတီမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၃၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၄၄
တန်ဖိုး	၈၀၀၀ ကျပ်

မဇကီ

ဂေဟာ ၊ မဇကီ

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၄

စာ ၁၆၅၊ ၂၀.၅ x ၁၂.၅ စင်တီ

(၁) ဂေဟာ

မင်္ဂလာ
ဂေဟာ
S H E L T E R

မ ဟာ စာ ပေ (စာ စဉ် - ၁၃၂)

အပိုင်း (၁)

ဧပြီနေ့သည် ရန်ကုန်မြို့စွန် ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်ကလေး၏ လမ်းသွယ်များပေါ်၌ ကျွက်ကျက်ဆူအောင် လောင်မြိုက်လျက်ရှိ၏။

ကပ်ရောဂါ ကာလမို့ လူသွားလူလာလည်း ပြတ်လှချေသည်။

ဒီလို နေ့မျိုး၌ ကလေးများဖြင့် ဆူညံ စည်ကားနေကျ ရပ်ကွက်ကလေးကား အိမ်ဘေးနား ချင်းပင်လျှင် ရောဂါကူးနိုင်သည်ဟူသော သံသယကြောင့် သူ့ ကိုယ်မယုံ၊ ကိုယ့် သူမခေါ်ရဲဖြင့် ခြောက်ကပ် တိတ်ဆိတ်လျက်။

ကလေးတချို့ အိမ်ပြတင်းမှ ပြုကာ ရှားရှားပါးပါး ရံဖန်ရံခါ ဖြတ်သွားတတ်သော လမ်းသွားလမ်းလာများအား မျှော်ငေးလျက်ရှိသည်။

ရပ်ကွက်လေး၏ အတွင်းဘက် လမ်းတစ်လမ်းရှိ ပျဉ်ထောင် တစ်ထပ် အိမ်ကလေးအတွင်း၌ အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် အမျိုးသမီး ကလေး နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်သည် အထုပ်အပိုးများ ပြင်ဆင်ကာ တက်ကြွ လှုပ်ရှားလျက်၊ တစ်ယောက်ကား အိမ်ရှေ့ ကြမ်းပြင်တွင် နူးကို ပိုက်ထိုင်ကာ ငေးမှိုင်လျက်။ သူမ လက်ထဲ၌ကား ရပ်ကွက်ရုံးမှ ထုတ်ပေး လိုက်သည့် ကိုဗစ်ကာလ ခရီးသွား ထောက်ခံစာ စာရွက်လေးကို ကိုင်ထား

လေသည်။

“ဒေါင်ဒေါင်၊ ဒေါင်ဒေါင်၊ ဒေါင်ဒေါင်”

လမ်းထိပ် ကင်းတဲမှ သံချောင်း ခေါက်သံကြောင့် အိဆွေ တစ်ယောက် ဆာလာအိတ်ဖြင့် ချုပ်ထားသည့် တစ်ခါသုံး ခရီးဆောင် အိတ်အား ဇစ် ကွဲထွက်မသွားစေရန် ကြိုးဖြင့် ပတ်စည်းလျက်ရှိသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို ငေးကာ အတွေးလွန်နေရာမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား လေသည်။

“သုံးနာရီ ထိုးပြီ၊ ကား ဘယ်အချိန် ခေါ်ထားတာလဲ ရဲရဲ”

ရဲရဲဆိုသည့် မိန်းကလေးက အံ့ကြိတ်ကာ ကြိုးကို ဆွဲနေရာမှ မျက်လုံး လှန်ကြည့်လျက်

“လေးနာရီ” ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ဖြေ၏။

စာရွက်တစ်ရွက် လက်ကိုင်ကာ ငေးရှိုင်းနေသော သူငယ်ချင်း ကို ကြည့်ကာ ရဲရဲ သက်ပြင်းကို ချရင်း ပြုံးလိုက်သည်။ ကြိုးစကို ဆွဲ ထုတ်ကာ တင်းလိုက်ပြီး စိတ်တိုင်းကျတော့မှ သူမ ခြေပစ်လက်ပစ် ကြမ်းပေါ် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ညှိုဝင်းစိုပြည်သော သူမ၏ အသားအရေသည် အပူရှိန်နှင့် ချွေး များကြောင့် နီရောင်ပြေးလျက် ရှိ၏။ ဟိုက်လိုက်ဖောက် ဆေးဆိုးထားသော ဆံပင်များအား အပြောင်သိမ်းကာ မြင့်မြင့် ထုံးထားသဖြင့် ခိုင်မာသော မေးရိုးများနှင့် ကျယ်သော နဖူးတို့မှာ ပေါ်လွင်လှသည်။ ပီရိပါးလျကာ နီစွေးသော နှုတ်ခမ်းတို့ကား သူမသည် ပြတ်သားတတ်သူ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသကဲ့သို့ပင်၊ အလုံးအရပ် ပြည့်တင်းလှပသော သူမ ခန္ဓာကိုယ် တွင် ထင်ရှားသော နေရာကား စူပိုပို လုံးတက်လျက်ရှိသော သူမ၏ ဝမ်းဗိုက်ဖြစ်၏။

သူမကား ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

“နင် ဗိုက်ကြီးသည်ကို ကူဖို့ နည်းနည်းမှ စိတ်ကူးမရှိတော့ဘူး လား အိဆွေ”

သူမက ခြေဆင်း ထိုင်နေရာမှ ပြုံး၍ ပြော၏။

“ရဲရဲ၊ အဲဒီလို လုပ်မှဖြစ်မှာလားဟယ်၊ စဉ်းစားပါဦး၊ အခု ဆိုင်တွေ ပိတ်ထားတော့ ငါလည်း နင့်အနား နေပေးလို့ ရပါတယ်၊ ဒီအိမ်လည်း ထပ်တိုးလို့ ရနေတာပဲလေ”

အိဆွေက မျက်ရည်လည်လျက် မေးသည်။

“ဟ၊ ဘာကို ထပ်စဉ်းစားရဦးမှာတုန်း၊ ဒီမှာ ဗိုက်က ငါးလကျော် ခြောက်လဖြစ်နေပြီ၊ ရောဂါတွေ ဖြစ်နေလို့ ဘယ်ကမှ လက်မခံလို့သာ၊ မဟုတ်ရင် ငါ သွားတာကြာပေါ့၊ တော်သေးတယ် ဒီတစ်ခု ချိတ်လို့ရလို့၊ မဟုတ်ရင် ငါ တိုင်ပတ်ပြီ၊ ဒီအချိန် ဆွေမရှိ၊ မျိုးမရှိ ဘယ်မှာ ဘယ်သူ့ အကူအညီနဲ့ ဘယ်လို မွေးရမှန်းကို မတွေးတတ်ဘူး၊ ကျေးဇူးတင်ရမယ်၊ သူတို့ ပြန်ဆက်သွယ် လာတာကို”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဟယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ခု ငါ ပြောချင်တာက ကလေးဆိုတာ မွေးရုံနဲ့ ပြီးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကလေးတစ်ယောက် လူလူ သူသူဖြစ်အောင် ကျွေးဖို့မွေးဖို့ မလွယ်ဘူးနော်၊ ငါတို့အနေနဲ့က”

“ငါတို့အနေနဲ့က ဘာဖြစ်လဲ အိဆွေ”

သူမက စကားကို ဖြတ်ကာ ခပ်ဆတ်ဆတ် မေး၏။

“ဘာလဲ၊ ငါက ကာရာအိုကေမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ မိန်းမမို့လို့ ကလေးအမေ ဖြစ်လို့မရဘူးလား”

သူမ မျက်နှာ တည်နေသဖြင့် အိဆွေ ငြိမ်ကာ နားထောင်နေ လေသည်။

“လူတွေ ငါတို့ရှေ့တင် သေကုန်တာ နှင် မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ မနွေကပဲ လမ်းထိပ်အိမ်က ဦးသက်ကြီး ပါသွားပြီ၊ အဖြူဝမ်းဆက်တွေနဲ့ လာခေါ်သွားရော၊ လူတွေ သေနေတဲ့ ကာလမှာ လူ့အသက်တစ်ချောင်း အသစ်ဖြစ်လာတာကို ငါက တားရဦးမှာလားအေ၊ နှင်က မလိုလားဘူးလား၊ သူလည်း လူဖြစ်ပါစေဟ”

သူမက ကိုယ့်စကား ကိုယ်သဘောကျဟန်ဖြင့် ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်လိုက်သည်။ ညီညာ သန့်ရှင်းသော သွားဖြူဖြူများ ပေါ်ကာ ပါးချိုင့် ကလေး ခွက်ဝက်သွားသော သူမ၏ အပြုံးမှာ အလွန်ကြည့်၍ ကောင်း သည်ဟု အိဆွေ တွေးမိလေသည်။

“ငါ့မှာ ပိုက်ဆံအရင်း ရှိပါတယ်၊ မွေးပြီးရင် တခြားဟာ လုပ်မှာ ပေါ့၊ ငါ မော်တာ နင်းတတ်တယ်၊ စက်ချုပ်မှာပေါ့ဟာ၊ ဟော ကားလည်း

မောင်းတတ်တယ်။ ဒါလီ ပိုးမယ်ဟာ ဘာဖြစ်လဲ၊ နင် စိတ်ချ၊ ငါ တာဝန် ယူနိုင်တယ်။ ငါမွေးတဲ့ကလေး မိန်းကလေးဆိုလည်း ငါလိုတော့ ထပ်မဖြစ် စေရတော့ဘူး”

သူမက နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို မဲ့ကာ ပြုံးရင်း ပြော၏။

“ယောက်ျားလေးဆိုလည်း ဝေဇော်လို ချေးထုပ် မဖြစ်စေရဘူး”

“ရဲရဲရယ်၊ တော်ပါတော့၊ အဲဒီအကောင်အကြောင်း ပြောမနေပါနဲ့တော့”

အိဆွေက သူမ ပေါင်ကို လမ်းကိုင်ကာ ဟန်သည်။

“ဟ မပြောလို့ ရမလား၊ အမယ်လေး အရာရှိတဲ့၊ ကာရာအိုကေက စော်ဆီကတောင် ပြန်ချူသွားသေး၊ နှစ်နှစ်နီးပါး ပတ်သက်သမျှ ငါကချည်း ကျွေးရမွေးရ ဆင်ခဲ့ရတာပါဟယ်၊ နေပြည်တော်ကနေ ရန်ကုန်လာတိုင်း လည်း ဟဲ့ ငါ ဖုန်းဝယ်ပေးတာ ဘယ်လောက်၊ ခြောက်သိန်းကျော်မဟုတ်လား၊ အဲဒီတုန်းက၊ ဒီမှာ အိဆွေ ငါတို့နေရာကို ဘောစံတွေပဲ လာနိုင်တာ၊ ငလျှံဘီးကြွတွေ ငါ ဖြုတ်ချင်ရင် ငြိမ်ငြိမ်လေး နေရုံစားရုံပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ဘယ်အကောင်နဲ့မှ ဇယားကပ်တာ ထုံးစံ မရှိဘူး၊ သံသရာ ရှည်တယ်၊ လူမုန်းတယ်၊ အာရုံနောက်တယ်၊ သင်းကို ရေရှည်ဆိုပြီး ပတ်သက်လိုက်တာ ချစ်လို့ဟဲ့၊ ငါ ချစ်လို့”

သူမ အသံက ကျယ်လာသဖြင့် အိဆွေက လက်ညှိုးလေးကို ထောင်ကာ အသံနှိမ်ရန် အမူအရာ ပြ၏။

“အို၊ ဘာကရုစိုက်ရမှာလဲ၊ ငါက လုပ်ရဲရင် ခံရဲတယ်၊ သူက လူပျိုပါဆိုလို့၊ ငါ ပတ်သက်တာလေ၊ အမယ်လေး၊ ကိုယ့်လင် ကိုယ်နိုင်အောင် မထိန်းဘဲ ငါ့များ မယားငယ်မတဲ့၊ ဂနိုက်ကအဆင်နဲ့ ဟာမက စွပ်စွပ်စွဲစွဲ၊ ရဲနွယ်လွင်တို့က သူ့လင်လုပ်စာ တစ်ပြား စားခဲ့ဖူးတာ မရှိဘူးနော်၊ ဒီဗိုက်လည်း ငါ သူတို့ဆီက ဘာမှ တောင်းထားတာ မရှိဘူး၊ သူတို့ လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး ပညာတတ် အရာရှိတွေပါဟယ်၊ ငါက ပညာ မတတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လူလို နားလည်တယ်၊ အဲဒီမှာ ခြံခုန်တဲ့ ချူစီကောင် ကိုသာ ပြန်ခေါ်သွားပြီး နောက်တစ်ခြံ မခုန်အောင် ထိန်းပေါ့၊ ငါကတော့ ငါ့ကလေးနဲ့ ငါ့ဘဝ အသစ်က စမယ်”

သူမ ဆက်တိုက် ပြောလည်းပြော၊ ကြမ်းကို လက်ထောက်ရင်း ကုန်းထသည်။

“ရဲရဲရယ်၊ ငါတို့ ဘဝတွေကလဲဟာ”

အိဆွေ အပြောကြောင့် သူမ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။

“ငါတို့ ဘဝတွေက ဘာဖြစ်လို့လဲ အိဆွေ၊ လောကကြီးမှာ ဘာမှ အလကား မရဘူး၊ နင် ပိုက်ဆံ မြန်မြန်နဲ့ များများ လိုချင်ရင် တန်တာတော့ ရင်းရမှာပဲ၊ အေး၊ ဘယ်သူ့ ဘဝကိုမှ မဖျက်ဆီးသေးသရွေ့ ငါတို့ ဘဝတွေက ဘာမှ မှားမနေဘူး နင် မှတ်ထား၊ နင်လည်း လုပ်သင့်တာလုပ်၊ နင့်ညီမတွေ၊ မောင်တွေချည်း ငဲ့မနေနဲ့၊ ဘယ်နှနှစ် ရှိပြီလဲ နင် အဲဒီမှာ၊ ဘာမှကို မစုမိဘူး၊ အမြဲမဲ့”

အိဆွေက မျက်နှာငယ်ဖြင့် နားထောင်နေရှာလေသည်။

“ပေး စာရွက်၊ ဘယ်လောက် ပေးခဲ့ရလဲ အုပ်ကြီးကို”

သူမက အိဆွေ ကမ်းပေးသော ခရီးသွား ထောက်ခံစာကို ဆွဲယူကာ ဖတ်ရင်း မေး၏။

“ငါးထောင်၊ နင်က ဧည့်စာရင်းနဲ့ နေတာမို့လို့တဲ့”

အိဆွေက နောက်ဖေးသို့ ထထွက်ရန်ပြင်ရင်း လှမ်းပြောသည်။

“နင် ထမင်းစားသွားနော်၊ အိတ်စပရက်ကားက လမ်းမှာ ဘာမှန်း မသိဘူး၊ ငါတို့နှစ်ယောက် အတူတူ စားကြမယ်လေ၊ နောက် ဘယ်တော့ ဆုံရမယ်မှ မသိနိုင်တာ”

အိဆွေ၏ ငိုမဲ့မဲ့ အပြောကို သူမက ခေါင်းယမ်းကာ ရယ်ရင်း

“နင် မင်းသမီး လုပ်ပါလားဟယ်၊ ငိုနိုင်လိုက်တာ” ဟု ပြောလေသည်။

အိဆွေ နောက်ဖေးဝင်သွားတော့မှ စိတ်တင်းထားသမျှ သူမ သက်ပြင်းကိုချကာ မျက်နှာကို လက်ဝါးထဲထည့်ရင်း ခေတ္တ ငြိမ်သက်နေမိ၏။

ထို့နောက် သူမ ခါးပတ် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်၍ စစ်သည်။

မှတ်ပုံတင်၊ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်၊ KBZ ဘဏ်ကတ် တစ်ကတ်၊ ကြွပ်ကြွပ်အိတ် အမည်းဖြင့် ပတ်ထားသော ငွေငါးသိန်း၊ အကြွေ တချို့၊ ပါဝါဘန့်၊ အနှစ်နှစ်အလလ သူများ တံတွေးခွက်ထဲ အစုန်အဆန် ကူးကာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် စုခဲ့ရသည့် အခေါက် ရွှေတိုရွှေစလေးများ စုထည့်ကာ ပိတ်ထားသည့် ဇစ်အိတ်ကလေး တစ်လုံး၊ ရည်းစားရခါစ ဒီအလုပ် ဆက်မလုပ်တော့ဘဲ ချစ်သူနှင့် တည်တည်တံ့တံ့ ဘဝတစ်ခု ထူထောင်မည်ဟု

စိတ်ကူးတွေ ယဉ်ခဲ့ဖူးတာကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသဖြင့် သူမ မဲပြုံးလေးပင် ပြုံးမိလေသည်။

“ဘယ်သူကများ သိသိကြီးနဲ့ အတည်ကြံမှာလဲ၊ တကယ်ပါပဲ ငတုံးမ”

တစ်ယောက်တည်း တီးတိုးပြောင်း အိတ်ထဲကို ဆက်နှိုက်ကြည့် တော့ သူမတွင်ရှိသည့် တစ်ခုတည်းသော အမှတ်တရဖြစ်သည့် ပလတ်စတစ်လောင်းထားသော အဖေ၊ အမေတို့နှင့် မိသားစု ဓာတ်ပုံလေး၊ လိုင်စင်ဓာတ်ပုံနှင့် တိုလီမုတ်စ ဘောင်ချာတချို့၊ နောက် လိပ်စာကတ်လေး တစ်ကတ်။ ကတ်ကလေးအား ထုတ်ကာ သူမ ကြည့်၏။

“စန္ဒကူးမြိုင်

ခိုကိုးရာမဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်များအတွက် ကုသိုလ်ဖြစ် ဂေဟာ၊

အမှတ် xxx၊ xxxx လမ်း၊ xxxx ရပ်ကွက်၊

ညောင်ရွှေမြို့နယ်၊ ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း။”

မကြာမကြာ ထုတ်ကြည့်နေသဖြင့် အလွတ်ရ၍နေသော လိပ်စာ အား သူမ သေချာစေရန် နှုတ်က ရွတ်လိုက်ရင်း ကတ်၏ နောက်ဖက်ရှိ ဖုန်းနံပါတ်များကို လှည့်၍ ကြည့်မိပြန်သည်။

ထိုစဉ် ဝမ်းထဲမှ ဒုတ်ခနဲ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် သူမကိုယ်ကို ကိုင်းကာ ဗိုက်ကို လိုက်ဖြင့် ပိုက်လိုက်၏။

“ရှုး၊ စိတ်လှုပ်ရှားနေပြီလား ကလေးရေ၊ အမေတို့ ခရီးထွက် ကြမယ်လေ၊ အမေက အမြဲ ဂရုစိုက်ပြီး ချစ်မှာသိလား၊ မကြောက်နဲ့နော်၊ အမေရှိတယ်၊ အမေရှိတယ်၊ ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

အခုနပင် သိမ်ငယ်ချင်သယောင် ခံစားနေရသည့် နုံးဖပ်ဖပ် သူမ နှလုံးသားသည် ဒီသက်ရှိကလေးအား ငါ ဝမ်းနှင့်လွယ်၍ထားရသည်၊ ငါမှ ရှင်အောင် မမွေးလျှင် ဘယ်လိုနေရှာမည်နည်းဟူသည့် ကာကွယ် လိုစိတ်၊ မမြင်ခင်ကပင် မြတ်နိုးစိတ်ကြောင့် နိုက်ထရိုဂျင် မှုတ်သွင်းသော ကားတာယာကဲ့သို့ တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်၍ လာလေသည်။

“ကလေးလေးရယ် အိပ်ပါကွယ် မေမေ ပုံပြောမယ်၊ စားဖွယ်ပေါတဲ့ အရပ်မှာကွဲ့ မောင်သူရ နေသတဲ့”

တဒိတ်ဒိတ် တိုးနေသော ဗိုက်ကို သူမ လက်ဖဝါးနှင့်ပွတ်ရင်း တတ်သမျှ မှတ်သမျှ သားချောတေး ပေါင်းစုံဖြင့် နှုတ်က တတွတ်တွတ်

ချော့ရှာလေသည်။

“ပလတ်စတစ်ပုံးက တစ်ပုံး၊ ဆာလာအိတ်က တစ်လုံး၊ လက်ဂွေချိက တစ်လုံး၊ ကျောပိုးအိတ်က လွယ်ထားတယ် ဒီမှာ၊ ခြင်းတောင်းပါပြီ နော်၊ ရပြီ စုံပြီ”

သူမ အထုပ်စစ်ပြီး ပရိုဘောက် တက္ကစီ၏ နောက်ဖုံးကို ပိတ်ချလိုက်သည်။

ကားအား ကိုင်ထားသော လက်ကို သူမ စပရေးဖြန်းကာ mask ကို မေးအောက်ဖက်သို့ ဆွဲ၍ အနေအထား ပြင်လိုက်၏။

“အမယ်လေး ရဲရဲရယ်၊ ဦးလေး လာပိတ်ပါ့မယ်၊ မပေါ့မပါးနဲ့”

တက္ကစီသမားက စီးနေကျမို့ သူမတို့နှင့် ရင်းနှီးပြီးသားပင်၊ သူမတို့ အလုပ်သဘောကို သိသော်ငြား မစပ်စုတတ်သူ၊ အနေအထိုင် ပရောပရီ မလုပ်တတ်သူမို့ အမြဲ သုံးဖြစ်သည့် ကားသမားဖြစ်လေသည်။

အိဆွေက ခြံဝန်းသော့ကို ခတ်ပြီး သူမကို လက်မောင်းက လာတွဲသည်။ သူမက faceshield ပင် တပ်ထားသေး၏။

နှစ်ယောက်သား ကားထဲဝင်ထိုင်ရင် ဘေးကို ပတ်အသွားမှာပင်

“ဟာ၊ ကျွတ်၊ သွားပါပြီ”

သူမ အသံကြောင့် အိဆွေရော ကားသမားပါ သူမ မျက်နှာကို ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။

“ဟဲ့၊ ဘာလဲ”

“ငါ ဖိနပ် ပြတ်သွားပြီ”

အိဆွေက အံ့သြသံဖြင့်

“ဟဲ့ မနေ့ကမှ အွန်လိုင်းက လာပို့တာမဟုတ်လား အဲဒါ”

“အေးလေဟာ နှမြောလိုက်တာ၊ နေဦး အဟောင်းပဲ သွားပြန်စီးတော့မယ်”

သူမ ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်မည်ပြုသည်ကို ကားဆရာက ကဗျာကယာနှင့်

“ဟဲ့ ရဲရဲ၊ ခရီးဝေး သွားခါနီး နောက်ကြောင်း မပြန်ကောင်းဘူးဟ၊

လမ်းမှာ ဝယ်စီးလိုက်တာ၊ နိမိတ်နမာတွေ မယုံလို့ မရဘူး၊ ညည်းတို့၊ ဘာမှ နားမလည်ပါလား” ဟု တားလေသည်။

သူမ အယုံအကြည် မရှိသော်ငြား အငြင်းမပွားလိုသဖြင့် ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြ၍ ဖိနပ် အပြတ်အား ခြံတံခါးရှေ့ ချခဲ့ကာ ခြေဗလာဖြင့် ကားပေါ်တက်လိုက်တော့၏။

ကားဆရာက နောက်မှန်မှ သူမအား ကြည့်ရင်း

“သမ္မုဒ္ဓေ ရတယ် မဟုတ်လား၊ ရွတ်သွားစမ်းဟယ်၊ မပေါ့မပါးကြီးနဲ့” ဟု ပြောပြန်သဖြင့် သူမ mask အောက်မှ “အွန်း” ဟုသာ ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ ပရိဘောဂ ကားကလေးသည် ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်မှသည် လမ်းမကြီး၊ ထိုမှသည် အဝေးပြေးကွင်းရှိရာသို့ ဦးတည်ကာ မောင်းနှင်လျက်။

အပိုင်း (၂)

“သက်ချို၊ သက်ချို၊ ဟဲ့ သက်ချို၊ ခဏ ထပါဦးဟယ်”
ခုတင်ဘေးတွင်ရပ်ကာ လေသံဖြင့် နှိုးနေရာမှ စိတ်မရှည်တော့
ဟန်ဖြင့် ဖြူဖြူအေးက သက်ချို လက်မောင်းကို လှုပ်ခါလိုက်သည်။

“အင်၊ အင်း၊ မဖြူအေး ဘာတုန်း”

သက်ချိုက အိပ်မှုနံရံဖွင့်ဖြင့် မျက်လုံးကို အတင်းဖွင့်ကာ ထထိုင်၏။

“ငါ ဗိုက်ထဲက ရစ်ပြီး နာလို့ဟယ်၊ ညနေက အတို့စားတာ
များသွားတယ် ထင်တယ်၊ အလေးသွားချင်လို့ လိုက်ခဲ့ပေးပါလားဟင်”

ဖြူဖြူအေးကား နေ့စေ့လစေ့ ကိုယ်ဝန်သည် ဖြစ်သည့်အပြင်
လူကလည်း အနည်းငယ် ဝသဖြင့် ကိုယ်ဝန်ဆီးချို တက်နေသောကြောင့်
ဆေးသောက်နေရသူ ဖြစ်သည်။ အမည်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ ဖြူဖွေးတုတ်ခဲ
နေသည်ကိုမှ ဗိုက်ကပါ ကော့လန်နေသဖြင့် သူမ၏ ပုံမှာ ပျံတက်လှလှ
မီးပုံးပျံနှင့် အဟုတ်တူလှသည်ဟု သက်ချိုက တွေးနေလေသည်။

“မဖြူအေးရယ် အလေးသွားချင်တာများ ကျွန်မ လာနှိုးနေသေး
တယ်၊ သွားပေါ့၊ မီးလည်း လာနေတဲ့ဟာကို”

သက်ချိုက တစ်ချက် သမ်းဝေလိုက်ရင်း ပြော၏။

“ဟဲ့ ငါတို့ အိမ်သာက ပြည့်နေလို့ မနက်မှ လာစုပ်မှာလေ၊ သွားလို့တော့ ရတာပေါ့၊ ငါ ရွံ့လို့ပါဟယ်၊ အဲဒါ ဟို ဟို စားဖို့ဆောင် ဘက်က အိမ်သာ သွားမှရမယ် ထင်တယ်၊ လိုက်ခဲ့ပေးပါဟယ်”

ဖြူဖြူအေး စကားကြောင့် သက်ချို အိပ်ချင် ပြေသွားလေသည်။

“မဖြူအေး၊ ဘယ့်နှယ် ပြောလိုက်တာလဲ၊ ဒီအချိန်ကြီး အစ်မရဲ့၊ မဟုတ်တာ လုပ်ပြီ၊ ကျွန်မတို့က မပေါ့မပါးတွေနဲ့ အစ်မရဲ့၊ တစ်ခုခုဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အို အစ်မ အိုးနဲ့သွားထား၊ မနက်ကျမှ သွန်လိုက်”

သက်ချိုက မျက်နှာပျက်ကာ ငြင်း၏။

“ဟာ အခန်းထဲမှာ နံစော်ကုန်မှာပေါ့၊ လာပါဟယ်၊ ငါက ဘုရား၊ တရား မြဲပါတယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ငါ အလေးသွားပြီး ချက်ချင်း ပြန် လာမှာပဲဟာ၊ နင် ကြောက်ရင် ငါ တံခါးဖွင့်ပြီး သွားပါမယ်ဟယ်၊ လုပ်ပါ”

“မဖြူအေး၊ ဆရာမကြီးသိရင် အဆူခံရမယ်နော်၊ အစ်မကလည်း သိရဲ့သားနဲ့”

သက်ချိုက သဘောတူသော်ငြား လိုက်မပို့လျှင်လည်း အိုးထဲ သွားချလိုက်ပါက ယခုည အနံ့အသက် ဆိုးတွေနှင့် အိပ်နိုင်တော့မည် မထင်၊ လိုက်ပို့လျှင်လည်း စားဖို့ဆောင်ကို ဖြတ်ရပဦးမည်။ ဪ၊ ငါ့နှယ် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အိပ်နေတာကို သင်း နှိုးပြီး ဒုက္ခပေးပြီဟု သူမ တိုးတိုး ရေရွတ်မိလေသည်။

“ဟဲ့၊ သက်ချို၊ လာလေဟာ နင်ကလဲ”

မိုက်ကိုပိုက်၍ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်၊ ကော်ရစ်ဒါပေါ် ထွက်ရန်ပြင် နေသော ဖြူဖြူအေးအားကြည့်ကာ သူမ ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်ပြီး ထာဘီကို ရင်ခေါင်းပေါ် တင်ဝတ်လျက် ဓာတ်မီးကို ကိုင်ရင်း အခန်းထဲမှ ဦးဆောင်၍ ထွက်လိုက်၏။ သူမက ကိုယ်ဝန် လနသေးသဖြင့် ဖြူဖြူအေးထက်တော့ ပို၍ ဖျတ်လတ်မြန်ဆန်လေသည်။

ကော်ရစ်ဒါ၌ ထွန်း၍ထားသော လေးပေမီးချောင်း အရောင်ကြောင့် သူမတို့ အဆောင်မှသည် စားဖို့ဆောင်ရှိရာ အိမ်ကြီးဘက်သို့သွားသည့် လေးပေခန့်ကျယ်သော ကွန်ကရစ် လမ်းကလေးသည် အတန်ငယ် လှမ်း သည်အထိ လင်းလျက်ရှိကာ တစ်စတစ်စ အမှောင်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားလျက် ရှိ၏။ လမ်းအဆုံး၌ကား သက်တမ်း နှစ်တစ်ရာ မကပြီဖြစ်သော ဟော်နန်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် အိမ်အိုကြီးသည် လဆန်း ၁၂ရက် အလင်းပျူအောက်တွင်

သဘက်ကြီးတစ်ကောင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေဘိအလား ရှိလေသည်။

အဆောင်နှင့် အိမ်မှာ ပေနစ်ရာခန့် လှမ်း၏။ အိမ်ကြီး၏ အောက် ထပ်အား အုတ်တက်ကာ ပြင်ဆင်၍ စားဖိုဆောင်အဖြစ် အသုံးပြုခြင်းဖြစ်ရာ ၎င်းနှင့်တွဲလျက် ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာနှစ်လုံး၊ ယခင်က ထမင်းချက်ကြီး နေခဲ့သည့် အိပ်ခန်း တစ်ခန်းလည်း ရှိ၏။

သူမတို့ အဆောင်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် စားဖိုဆောင်နှင့် အိပ်ခန်း ကြား လမ်းကူးကလေး၌ ထွန်း၍ထားသော တန်စတင်မီးသီး အဝါလေး အား လှမ်း၍ မြင်နိုင်ပေသည်။ အဆောင်မှ ထွက်သည်နှင့် နွေလေညင်းက ဝေခနဲ တိုက်၏။ ရှမ်းတောင်တွင် ဧပြီလလယ်ခေါင်၌ပင် လေသည် မြမြလေး အေးဆဲ။ မိမိ ဇာတိအောက်ပြည်တွင် ဒီလိုလမျိုး အဝတ်ပင် ကပ်နိုင်မည် မဟုတ်ဟု သက်ချို့ တွေးလိုက်မိသည်။ ဖြူဖြူအေးကား သက်ချို့နောက်မှ ဗိုက်ကို လက်တစ်ဖက်က ပိုက်ရင်း လက်တစ်ဖက်က သူမ လက်မောင်းကို ဆွဲကာ ပါလာ၏။

အဆောင်မှ မီးရောင်ဖြင့် မြင်ရသလောက် လျှောက်ခဲ့ကြပြီး လမ်း တစ်ဝက်ခန့်တွင် ကြောင်အော်သံလိုလို ကြားသဖြင့် သက်ချို့က ခေတ္တ ရပ်ကာ ဓာတ်မီးကို ထွန်းလိုက်ပြီး ဘေးဘီဝဲယာကို လှည့်ပတ် ထိုးကြည့်၏။ ထောပတ်ပင်များနှင့် ခုံတန်း တချို့မှလွဲ၍ မည်သည့်အရာမှ မရှိချေ။ ခြံဝင်းကြီးသည် ပုစဉ်းရင်ကွဲသံမှတစ်ပါး ပကတိ ငြိမ်သက်လျက်။

“ဘာ၊ ဘာလဲဟင်”

ဖြူဖြူအေးက ခေါင်းကို ဘယ်ညာယမ်းကာ ရှာရင်း မေး၏။

“ကြောင်အော်သံလားလို့၊ အစ်မ ကြားလား၊ ဆရာမကြီး ကြောင်ကြီး ဖိုးဝါများလား”

“ဟင်၊ ငါတော့ မကြားပါဘူး”

သက်ချို့က ဓာတ်မီးကို ပြန်မပိတ်တော့ဘဲ စားဖိုဆောင်သို့ ဆက် လျှောက်သွား၏။

“နေပါဦးဟဲ့၊ နင်ကလဲ မြန်လိုက်တာ”

ဖြူဖြူအေး ကားကား၊ ကားကားဖြင့် ပြေးလိုက်လေသည်။

“ဪ၊ ဘယ်လိုတောင်ဖြစ်၊ အစ်မပဲ သွားချင်တာလေ၊ ချော်လဲဦး မယ်”

သက်ချို့က စောင့်ခေါ်သည်။ အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်ကား စားဖို

ဆောင် တံခါးဝသို့ ရောက်ချေပြီ။ သံဘာဂျာတံခါးအား သွပ်နန်းကြိုးဖြင့် လိမ်ကာ ပိတ်ထားသည်ကို သက်ချိက ဖွင့်နေစဉ် ဖြူဖြူအေးက ဓာတ်မီးဖြင့် တောင်ထိုးမြှောက်ထိုး ကြည့်လျက်ရှိလေသည်။

“ရပြီ အစ်မ၊ သွားတော့”

သက်ချိက ဘာဂျာတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ပြီး စားဖိုဆောင် အပေါက်ဝရှေ့မှ နံတန်းတွင် ထိုင်ချလိုက်ရင်း ပြောသည်။ ဖြူဖြူအေးက သက်ချိကိုကျော်၍ စားဖိုဆောင်နှင့် ရေချိုးခန်း အိမ်သာ ခြားထားသော လျှောက်လမ်းလေးအတိုင်း ဝင်သွားလေသည်။

“ကျွန်မ ဒီကပဲ စောင့်မယ်နော်၊ မြန်မြန်လုပ်”

သက်ချိ နောက်မှ လှမ်းပြောသည်ကို သူမ ခေါင်းသာ ညိတ်ပြ နိုင်၏။ ကိစ္စက မအောင့်အည်းနိုင်တော့သဖြင့် သုတ်ခြေတင်လေတော့သည်။ စားဖိုဆောင်အဆုံး၌ နံရံပေါ်တွင် ဆေးဖြူဖြင့် အိမ်သာသို့ဟု ရေးထားကာ ညာဘက်သို့ ဆယ်ပေခန့် ကွေ့၍ ဝင်ရ၏။ ထိုနေရာမှ ဘယ်ဘက်သို့ ကွေ့လျှင် အိပ်ခန်း တစ်ခန်းရှိပြီး ယခင်က ထမင်းချက် နေခဲ့ဖူးလေသည်။ ယခုမူကား အခန်းသည် သော့ခလောက် ခတ်လျက်။ ဖြူဖြူအေး အိမ်သာ တွင်းသို့ ကပျာကယာ ဝင်လိုက်ပြီး ထိုင်ချလိုက်တော့၏။

“အမယ်လေး ပေါ့သွားတာပဲ”

ဖြူဖြူအေး ကိစ္စဝိစ္စရှင်းပြီး ရေသုံးနေစဉ် အိမ်သာ အပြင်ဘက်မှ ခြေသံ ကြားရ၏။ ခြေသံမှာ အိမ်သာဘက်သို့ နီးလာသဖြင့် သူမက ရေလောင်းနေရာမှ ရပ်ကာ မေးလိုက်သည်။

“သက်ချိ၊ နင် သွားမလို့လား”

ခြေသံကား ရပ်၍ သွားလေသည်။ အဖြေကား မရ။

“သက်ချိ ဝင်မှာလား၊ ငါ ပြီးပြီ၊ ခဏလေး”

ဖြူဖြူအေး နံရံကို အားပြုကာ မတ်တတ် ထရပ်လိုက်၏။ သက်ချိ ထံမှ တုံ့ပြန်သံ မကြားရချေ။ အဆောင်ဝန်ထမ်းများထံမှ ကြားဖူးထားသော စားဖိုဆောင်နှင့် ပတ်သက်သည့် အတွေ့အကြုံများကို ပြန်စဉ်းစားမိသဖြင့် သူမ ချွေးပြန်ကာ ခေါင်းနားပန်းများ ကြီး၍ လာသလိုပင်။ အပြင်မှ

ခြေသံသည် နောက်သို့ ပြန်လျှောက်သွားသကဲ့သို့ ဝေး၍ သွားလေသည်။ အပြင်ကို မထွက်သေးဘဲ အိမ်သာတံခါးအား နားဖြင့်ကပ်၍ သူမ နားစွင့်ကြည့်၏။ အိမ်သာတံခါးဝနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဘယ်ဘက်ခြမ်းထောင့်ရှိ အခန်းတံခါးအား သော့ဖြုတ်သံ၊ မင်းတုပ်ဖွင့်သံကို တိတိဆိတ်သော ည၌ ပီသစွာ ကြားရသဖြင့် သူမ ပါးစပ် ဟောင်းလောင်းဖြင့် အံ့သြလျက်

“သက်ချို ဘာကိစ္စ ဟိုအခန်းကို ဖွင့်တာပါလိမ့်၊ ဟယ် ဘယ်လိုများ ဖွင့်သလဲမသိ” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း တီးတိုးဆို၏။ ကြောက်စိတ်ထက် စပ်စုလိုစိတ်က ပိုလာသဖြင့် အိမ်သာတံခါးကို ဖွင့်ကာ သူမ ကြည့်သည်။ အိမ်သာတံခါးဝနှင့် ပေအစိတ်ခန့်အကွာ စားပို့ဆောင်၏ တစ်ဖက်ထောင့်မှ ထမင်းချက်ကြီး အခန်းသည် တံခါးပွင့်လျက် ရှိ၏။ အတွင်းမှ ဝါကြန့်ကြန့် မှိန်ဖျော့ဖျော့ အလင်းရောင်သည် အပြင်သို့ ဖြာထွက်လျက် ရှိလေသည်။

“သက်ချိုလား၊ နင် ဘယ်လိုဝင်သွားတာလဲ အဲဒီထဲကို”

အိမ်သာ တံခါးဝမှနေ၍ အသံကို ခပ်အုပ်အုပ်လုပ်ကာ လှမ်းမေး၏။ အဖြေကား မရချေ။ ပေအစိတ်ခန့် လှမ်းသဖြင့် သက်ချို မကြားဟု သူမ ထင်သဖြင့် အိမ်သာထဲမှထွက်ကာ မီးလင်းနေသော တံခါးပေါက်ဆီသို့ လာခဲ့လေသည်။ တံခါးအနီးသို့ရောက်လေ အေးလာလေဟု သူမ တွေးမိ၏။ လေငြိမ်နေပါလျက်နှင့် ချမ်းစိမ့်စိမ့် ခံစားချက်သည် သူမ ကျောတစ်လျှောက် ထိုးတက်ကာ ဆံပင်မွေးများ ထောင်လာဘိအလား ခံစားနေရလေသည်။ တံခါးရှေ့သို့အရောက် သူမ နှာခေါင်းထဲသို့ အနံ့ တစ်ခုတိုးကာ ဝင်လာ၏။

ရင်းနှီးနေသော အနံ့၊ ထိုအနံ့။

“နနွင်းနံ့”

သူမ တိုးတိုး ရေရွတ်ကာ ခြေလှမ်းများကို ရပ်လိုက်သည်။ မီးနေသည် အဆောင်မှ ရတတ်သော ပိုးသတ်ဆေးနံ့နှင့် နနွင်းနံ့ရောသည့် အနံ့ရှူးစူးကြောင့် သူမ ခေါင်းများပင် မူး၍ လာလေသည်။

ထိုစဉ် ဖြူဖြူအေး နားထဲ၌ သားချောတေးသံ ကြားရသည်ဟု ထင်မိ၏။ သေချာ နားထောင်ကြည့်တော့လည်း မဟုတ်ပြန်ချေ။ မြန်မြန် ပြန်မှဖြစ်မည်ဟု သူမ တွေးမိသဖြင့် တံခါးပေါင်ကို ကိုင်ကာ အထဲသို့ ခေါင်းပြုရင်း သက်ချိုကို ခေါ်ရန်ပြင်လိုက်သော သူမ၊ အတွင်းမှ မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြင့်။

အမျိုးသမီး တစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်း၌ ဖယောင်းတိုင်

တစ်တိုင်ကို ထွန်းကာ အပေါက်ကို ကျောပေး၍ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လျက်၊ ရုပ်အင်္ဂါ လက်ရှည် အကွက်ကလေးမှာ ညိုတိုတို အဆင်နှင့်၊ ယောထဘီ အနက်ကလေး ဝတ်ထားသော သူမသည် ကလေးငယ်အား ပွေ့၍ နို့တိုက် နေဟန် ရှိလေသည်။ ကလေး၏ ခြေဖဝါး ရဲရဲလေးများအား သူမ တံတောင် ကွေးကြားမှ လှုပ်စိ လှုပ်စိ မြင်နေရသည်။ သူမသည် အသံတိုးတိုးဖြင့် သီချင်းကို ညည်းလျက်

“သမီးကလေးရယ် အိပ်ပါကွယ်၊ မေမေ ပုံပြောမယ်၊ စားဖွယ်ပေါတဲ အရပ်မှာကွဲ့၊ မောင်သူရ နေသတဲ၊ မောင်သူရလေး အရွယ်ရောက်လာ အမေ့ကို ခွင့်ပန်ကာ၊ ဆွေမျိုးရှာဖို့၊ သူစွန့်စား၊ သူစွန့်စားလို့သွား”

ဖြူဖြူအေး အသံမထွက်နိုင်။ ထိုအရာသည် ဘာ ဆိုတာကို သူမ သိသည်။ စားဖိုဆောင်မှ နာမည်ကျော် မီးနေသည် တစ္ဆေမအား သူမ နဖူးတွေ့၊ ဒူးတွေ့၊ ပက်ပင်း တိုးချေပြီ။ စပ်စပ်စုစု လာကြည့်မိတာ မှားပြီဟု တွေးမိသော်လည်း သူမ ခြေထောက်များ ရွှေ့၍ မရတော့။ ထိတ်လန့်မှုကြောင့် ဖြူဖြူအေး၏ ကိုယ်မှာ တဆတ်ဆတ် တုန်လျက် အသက်ပင် မှန်အောင် မရှူနိုင်ရှာတော့ချေ။

အမျိုးသမီးသည် သီချင်းဆိုနေရာမှ ရပ်ကာ ထိုင်လျက်ပင် ငြိမ်သက်လျက် ရှိ၏။ ဖြူဖြူအေးသည် ဘုရားစာရွတ်ရန် သတိရသဖြင့် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ကြိုးစားသော်လည်း မည်သည့် ဘုရားစာ တစ်ပိုဒ် တလေမျှပင် သူမ ခေါင်းထဲ ရောက်မလာချေ။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

အမျိုးသမီးထံမှ ခပ်တိုးတိုး ရယ်သံထွက်လာ၏။ ထို့နောက် ရယ်နေလျက်ကပင် ထိုအမျိုးသမီးသည် ဖြူဖြူအေးအား လှည့်၍ကြည့်လေ သည်။ သူမ လှည့်ပုံမှာ ကိုယ်က မလည်ဘဲ ခေါင်းချည်းသက်သက်သာ လည်ကိုလိမ်၍ လှည့်လာခြင်းဖြစ်ရာ ဆယ်ပေခန့်အကွာ အပေါက်ဝ၌ ရှိသော ဖြူဖြူအေးမှာ လိပ်ပြာလွင့်လှမတတ် ဖြစ်သွားရှာတော့၏။

ကုပ်သာသာ နီကြောင်ကြောင် ဆံစများကား ရေလော၊ ချွေးလော မကွဲဘဲ ရွဲ့ရွဲ့လျက်။ မျက်လုံးများမှာ ဖြူဖွေးကာ တိမ်စွဲနေသကဲ့သို့ရှိပြီး အသားအရေမှာလည်း ဖယောင်းတိုင်မီး ဝါကြန့်ကြန့်အောက်၌ပင် ပြာနန်းနှမ်း ဖြူစုတ်လျက်။ ရယ်ပြနေသော သူမ၏ ပါးစပ်အတွင်းကား မည်းမှောင်လျက် ရှိလေသည်။

ဖြူဖြူအေး အသိစိတ် မလွတ်အောင်ထိန်းရင်း ဗိုက်ကို မကာ
နောက်တစ်လှမ်း ဆုတ်ရန် ကြိုးစား၏

“သမီးကို နို့တိုက်နေတာ၊ ဟီဟီဟီဟီ”

တစ္ဆေမက ရယ်ရင်းပြောကာ ကိုယ်ကြီးကပါ လှည့်လာပြီး သူမ၏
ကလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မကိုင်၍ ဖြူဖြူအေးအေး လှမ်းပြလေသည်။
အနီးထုပ်ထဲ၌ ကလေးသည် သွေးချင်းချင်းရဲလျက်။

ထိုအခြင်းအရာကို မြင်လိုက်ရသော ဖြူဖြူအေးတစ်ယောက် အသံ
ထွက်အောင် ဖျစ်ညှစ်အော်ရင်း နောက်လန် လဲကျသွားလေတော့သည်။

သက်ချုံတစ်ယောက် ခုံတန်းပေးထိုင်လျက် နံရံကိုမှီကာ ငိုက်နေရာ
မှ ဘုန်းခနဲ အသံကြောင့် လန်ဖျပ်ကာ လျှောက်လမ်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်
၏။

“မဖြူအေး ဘာဖြစ်တာတုန်း”

ပြန်ထူးသံ မကြားရ။ သူမ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး ထပ်ခေါ်
သည်။

“မဖြူအေး၊ ပြီးပြီလား”

အသံထွက်မလာသဖြင့် သူမ အိမ်သာဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်
လျှောက်ခဲ့၏။ လျှောက်လမ်း ဆုံးခါနီးတွင် အိမ်သာတံခါး ဖွင့်ထားသဖြင့်
လမ်းချိုးလေးသို့ မီးရောင် ဖြာကျနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သက်ချုံ
လမ်းချိုးလေးအား ဘယ်ဘက်သို့ ကွေ့အဝင် အိမ်သာကား ဟောင်းလောင်း
ပွင့်လျက်၊ မီးဖွင့်လျက်သား။ ဖြူဖြူအေးကား မရှိချေ။ သူမ အထိတ်တလန့်
ဖြင့် ဘယ်ညာ လှည့်ရှာ၏။ အိမ်သာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထမင်းချက်ကြီး
အခန်းတံခါးရှေ့၌ အပုံလိုက် လဲကျနေသော သဏ္ဌာန် တစ်ခုအား မြင်၍
သူမ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ဓာတ်မီးကို ထွန်းလိုက်လေသည်။

“မဖြူအေး”

“ဟယ် အစ်မ၊ အစ်မ ဘယ်လိုဖြစ်လို့တုန်း၊ ဟောတော်၊ သတိပါ
လစ်နေပြီ၊ အစ်မ၊ အစ်မ မဖြူအေး” သက်ချုံ အတင်းလှုပ်ကာ ခေါ်၏။

ထိုစဉ် မဖြူအေး၏ အောက်ပိုင်းအား သူမ အကြည့်ရောက်လေရာ

“အမယ်လေး၊ သွေးတွေ ဆင်းကုန်ပြီ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ လာကြပါဦး”
မဖြူအေး၏ ပေါင်များ၌ သွေးတို့သည် ရွဲအိုင်လျက်။ သက်ချို့
အသံကုန် အော်တော့၏။

“အစ်မ၊ ခဏနေဦး၊ ကျွန်မ လူသွားခေါ်မယ်၊ အစ်မ တောင့်ထား”
ညည်းသံ သဲ့သဲ့ထွက်လာသော မဖြူအေးအား သက်ချို့ ပြောရင်း
ထားခဲ့ကာ လာလမ်းအတိုင်း အဆောင်ဘက်သို့ ပြန်ပြေးတော့၏။

“လာကြပါဦး၊ မဖြူအေး ချော်လဲကျလို့ သွေးတွေ ဆင်းကုန်ပြီ၊
ဆရာမကြီး၊ ဆရာမကြီး”

သက်ချို့ အသံက တိတ်ဆိတ်သောညကို ကိုင်လှုပ်နှိုးလိုက်ဘိ
အလား စူးရှစွာ။ အဆောင်နှင့် တစ်ဖက်မှ နှစ်ထပ်အိမ်တို့မှ မီးတချို့
ပွင့်လာလေသည်။

“လိပ်စာက နည်းနည်း လွဲနေတယ်ဗျ၊ အစ်မ၊ ရွှေညောင်-ထိရီး
လေးလမ်းဆုံက ဝင်မှ အစ်မ သွားချင်တဲ့ဆီကို ရောက်မှာ၊ အဲဒီဂေဟာက
တောင်ကြီးမြို့နယ်ထဲမှာ ညောင်ရွှေမှာ မဟုတ်ဘူး”

Light truck ကားသမားက ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြ၏။ သူက
mask တပ်ထားသည်က တစ်ကြောင်း၊ ဒေသခံ အသံဝဲသည်က တစ်ကြောင်း
ကြောင့် ပြောလိုက်သမျှ အလုံးစုံကို ရဲနွယ်လွင် နားမလည်ချေ။ သေချာ
တာကတော့ သူမ express ပေါ်မှ ဆင်းသည့်နေရာ လွဲသွားပုံရ၏။

“အဲဒါဆိုလည်း ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီကို ရှင် ပို့လို့ရတယ်
မဟုတ်လား”

ကားသမားလေးက သူမကို တစ်ချက် မော့ကြည့်သည်။ ဗိုက်
တစ်လုံးနှင့် တီရှပ်အပေါ်မှ ဟူဒီအပါးကလေး စွပ်ကာ sweat pant နှင့်
ကွင်းထိုးဖိနပ်နှင့်၊ ဟိုက်လိုက်ဖောက်ထားသော ဆံပင်ကို မြင်းမြီးချည်လျက်
ကျောပိုးအိတ်ကို ပခုံးတစ်ဖက် လွယ်ထားသော သူမ ပုံစံမှာ အလွန်
နှိမ်းနယ်နေလေသည်။

“ရပါတယ်ဗျ၊ အစ်မ ကားခ ပိုကုန်မှာ စိုးလို့ပါ၊ တစ်သောင်းခွဲ
တော့ ပေးရလိမ့်မယ်” ဟု သူက ဆို၏။

“ရတယ် သွားမယ်၊ နားချင်နေပြီ” ဗိုက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း သူမ ပြောသည်။

mask တပ်ထားသဖြင့် မျက်နှာတစ်ဝက်ကို မမြင်ရသော်လည်း မျက်ခုံး ထူထူအောက်မှ ကားသမား၏ မျက်လုံးများမှာ ရိုးသားဟန်ရှိသည်ဟု သူမ တွေးလိုက်၏။ ယောက်ျားပေါင်း များစွာနှင့် ပတ်သက်ခဲ့ရသောသူမို့ မျက်လုံးတွေကို သူမ ကောင်းစွာ ဖတ်တတ်ခဲ့ချေပြီ။

ကားသမားက ခေါင်းကို ညိတ်ကာ သူမ၏ အထုပ်အပိုးများအား ကားနောက်ခန်းသို့ သယ်တင်၍ သားရေကြိုးများဖြင့် သိုင်းနေလေသည်။

“ရပြီ အစ်မ”

ကားသမားက ရှေ့ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးကာ လမ်းဘေး၌ ထိုင် နေသော သူမအား ခေါ်၏။

တစ်ညလုံး မအိပ်ရသေးသည့်အပြင် သူမ ထိုင်ရသည့်ခုံမှာ နောက် ကိုလည်း လှန်၍ မရခဲ့သဖြင့် အကြောများ ဆိုင်းကာ တစ်ကိုယ်လုံး လေးလံ လျက် ရှိလေရာ ပလက်ဖောင်းပေါ် ဖင်ချထိုင်ထားရာမှ ရုတ်တရက် မထနိုင်ချေ။ ကားသမားက သူမထံ လျှောက်လာကာ လက်တစ်ဖက် ကမ်းပေးသည်ကို သူမ တစ်ချက် မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းကိုယမ်းကာ သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ သန်မာနွေးထွေးသောသူ၏ လက်များမှ သည် အားအင်နှင့်တူသော တစ်စုံတစ်ရာသည် သူမ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖြတ်၍ စီးဝင်သည်ဟု သူမ ခံစားရ၏။

သူမ မတ်တတ်ရပ်နိုင်သည်နှင့် သူက လက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး ဘေးမှသာ ကြည့်နေလေသည်။ သူမ ကားဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ရှေ့ခန်း၌ ဝင်ထိုင်၏။ သူက နောက်မှ ကပ်လိုက်လာပြီး ကားတံခါးကို ပိတ်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရှေ့မှပတ်ကာ ဒရိုင်ဘာခုံတွင် ဝင်ထိုင်၍ စက်ကိုနှိုးကာ မောင်းထွက်လိုက်လေ၏။

Light truck လေးမှာ ရွှေညောင်-ညောင်ရွှေလမ်းအတိုင်း တရိပ်ရိပ် ပြေးလျက်ရှိလေသည်။ နွေတွင်းမို့ ရာသီဥတုမှာ သာယာလှ၏။ လေကား ရန်ကုန်နှင့်မတူ လတ်ဆတ်လှသဖြင့် သူမ mask ကိုချွတ်ကာ

အသက်၀၀ ရှုသွင်းရသဖြင့် ပင်ပန်းသမျှ သက်သာသွားသလိုပင်။ ကားက manual ဖြစ်သဖြင့် ကားသမားက ဂီယာတိုင်ပေါ် လက်တင်ထား၏။

“အစ်မ၊ ဟိုဘက် နည်းနည်း တိုးပါလားဗျ၊ ကျွန်တော် ထိမိမှာ အားနာလို့ပါ”

ကားသမား၏ စကားကြောင့် သူမ ငိုက်မျဉ်းနေရာမှ အံ့သြစွာ လှည့်ကြည့်မိလေသည်။ ၎င်းအသားကို မထိချင်တဲ့ ယောက်ျားရှိသေးတာပဲဟု သူမ တွေးကာ ပြုံးရင်း တံခါးဘက်ကို ကပ်ပေးလိုက်၏။ ကားသမားက mask ကို ချွတ်ကာ indicator ပေါ် ချိတ်လိုက်သဖြင့် သူမ လှည့်ကြည့် သည်။ အသားအရေ စိုပြည်၍ သန့်ပြန့်သားနားသော ရုပ်ရည်ရှိသည့် လူငယ် တစ်ယောက်ပင်။ ရှမ်းအင်္ကျီ လက်တိုကို ဂျင်းဘောင်းဘီ နွမ်းနွမ်းနှင့် တွဲကာ ဝတ်ထားပြီး သားရေစိမ်း ခြေညှပ်ဖိနပ်နှင့် သူ၏ပုစုံမှာ တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်နှင့်။ သူမအား ပရောပရည်လုပ်မည့် အခြေအနေ မရှိသဖြင့် ခပ်တန်း တန်း နေရန်မလိုဟု ယူဆကာ သူမ စကားစပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီ ဂိတ်ထိုးတာတွေ light truck တွေက အကုန် အငှားလိုက် တာလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ တောင်ကြီး၊ ညောင်ရွှေ၊ ရွှေညောင်၊ ဟဲဟိုး၊ အောင်ပန်း အဲဒီလောက်ပါပဲ”

သူက သူမကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်ရင်း ဖြေ၏။

“အဲဒီ ဂေဟာကို သိလား၊ ရောက်ဖူးလား”

သူမ အမေးကို သူက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြုပြီး

“တစ်ခါ ကိုယ်ဝန်ဆောင် တစ်ယောက် ခွဲရမှာမို့ ညောင်ရွှေ ဆေးရုံကိုတင်ဖို့ သွားကြိုပေးဖူးတယ်၊ နေရာက တော်တော် ခေါင်တယ်ဗျ၊ ထီးရီးလမ်းပေါ်ကနေ ဝင်ရသေးတယ်၊ တစ်မိုင်လောက်၊ သူ့ဟိုဘက်မှာ တောင်ပဲ ရှိတော့တာဗျ၊ အေးတော့ အေးချမ်းပါတယ်၊ ပြောင်းခင်းတွေ ပတ်ပတ်လည်ပဲ” ဟု ဆို၏။

“ဪ”

သူမ သံယောင်လိုက်ရင်း ဒေသခံ အသံဝဲသော သူစကားပြောနေ ပုံကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ စိတ်ထဲ၌လည်း ထိုသူ၏ အပြောအဆို အမူအရာ ကို သဘောကျမိလေသည်။

“ကျွန်မ ရဲနွယ်လွင်ပါ၊ ရဲရဲလို့ ခေါ်လို့ရပါတယ်၊ ရန်ကုန်က

လာတာ၊ ကလေး လာမွေးတာ”

သူမထံမှ ရုတ်တရက် မိတ်ဆက်စကားကြောင့် သူက တစ်ချက် လှည့်ကြည့်၏။

“ထူးမြတ်၊ ကျွန်တော်က၊ အဲဒီဂိတ်မှာပဲ အမြဲ ထိုးတယ်၊ အစ်မ တစ်ခုခု ဝယ်ချင်ရင် ဖုန်းဆက်လေ၊ ဖုန်းနံပါတ် ပေးခဲ့မယ်၊ ကျွန်တော် လာပို့တယ်ခင်ဗျ”

သူ တုံ့ပြန်ပုံက အလုပ်သဘော ကြော်ငြာတာထက် မပိုချေ။ ဒါပေမယ့်။ ဗိုက်တစ်လုံး ပိုက်ကာ ဂေဟာမှာ တစ်ကိုယ်တည်း လာမွေးသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘယ်ယောက်ျားကများ တန်ဖိုးထားပြီး တူတူ တန်တန် ဆက်ဆံမှာလဲဟု သူမ တွေးမိသဖြင့် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲထားလိုက်၏။

တစ်ခါတလေမှာတော့ သူမသည်လည်း မိမိကိုယ်ကို ဘာဆိုတာ ကို မေ့လျော့ကာ တခြားတခြားသော အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် မိန်းမ များနည်းတူ ချစ်ချင်၊ တွယ်တာချင်၊ သာယာချင်မိလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူမ ဝေဇော်ကို ပုံအပ်မိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ယခုတော့ ဗိုက်ထဲ၌ အပုံလိုက် ကျန်ခဲ့ချေပြီ။ ဘယ်သူမှ မချစ်ကြလည်း ငါ့ကလေးကတော့ ငါ့ကို ချစ်မှာပဲဟု သူမ အားတင်းကာ တွေးရင်း ဗိုက်ကိုပိုက်၍ မျက်လုံး များအား မှိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

စာရေးသူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်း မြတ်သော်ခိုင်မင်းဖြစ်ပြီး ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် အစိုးရဝန်ထမ်း မိဘများမှ ရန်ကုန်မြို့၊ ဂျပန်အေးချမ်းသာယာလမ်းတွင် ဖွားမြင်သည်။ ငယ်စဉ်က မိဘများ တာဝန်ကျရာ အညာဒေသ၌ တစ်ဆယ့် နှစ်နှစ် နေထိုင်ခဲ့ပြီး ၁၉၉၆ ခုနှစ်၌ မိဘများ ဇာတိဖြစ်သော သန်လျင်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့၏။ ၁၉၉၆ မှ ၂၀၀၀ ခုနှစ်အထိ အ.ထ.က(၁)သန်လျင်၌ လည်းကောင်း၊ ၂၀၀၁ မှ ၂၀၀၅ ခုနှစ်အထိ သန်လျင်အစိုးရနည်းပညာ ကောလိပ်၌လည်းကောင်း၊ ၂၀၀၇ မှ ၂၀၀၉ ခုနှစ်အထိ စင်ကာပူနိုင်ငံ Nanyang Technological University ၌လည်းကောင်း၊ ၂၀၁၀ မှ ၂၀၁၂ အထိ စင်ကာပူနိုင်ငံ Building and Construction Authority (BCA) ၌လည်းကောင်း ပညာသင်ကြားခဲ့၏။ လုပ်ငန်းခွင်တစ်ဖက်ဖြင့် ဝတ္ထုတိုများအား မိမိကိုယ်ပိုင် Blog များဖွင့်၍လည်းကောင်း၊ အသုံးချ အင်ဂျင်နီယာဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးများအား Engineering Forum များ၌လည်းကောင်း၊ ဝါသနာအရ အားလပ်သလို ရေးသားခဲ့ပြီး အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းအလုပ်နှင့် မိသားစုတာဝန်များ မအားလပ်သဖြင့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ

နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

၂၀၂၃ ခုနှစ်၌ ပထမဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထုအား မဟာစာပေမှပင် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ယခုဝတ္ထုသည် မဇကံ၏ ဒုတိယမြောက် လုံးချင်းလက်ရာ ဖြစ်သည်။

မီးမီးတို့က အမြွှာလေး၊
ညီအစ်မနှစ်ယောက်က အရာရာထပ်တူလိုကို ဖြစ်တဲ့အထိ တူတာ

မကော် - ညီမလေး

တန်ဖိုး - ၄၅၀၀ ကျပ်